புகைப்படம்

இளம் மனைவி குடித்தனம் செய்ய அவள் வந்து ஏழேமாசம் ஆகிறது. அவளுடன் அழகாக ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ரகுவுக்கு ஆசை எழாதா?

"ராதே! சாயங்காலம் 'பிரபா'வுக்குப் போகலாம்! போன்லே ஏற்பாடு செய்துண்டு வரேன்! தயாராய் இரு!" என்றான் மனைவியிடம்.

"உம், போகலாம். ஆனா . . . "

தயங்கினாற்போல அவள் விடையளிப்பாள் என ரகு கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை போட்டோப் பித்து எனலாம் அவளை; அத்தனை தினுசு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் அவள்.

"ஏன்? என்ன யோசனை?"

"வெட்கமாயிருக்கு."

"ஏன்? எத்தனை எடுத்துண்டிருக்கயே அடுக்கடுக்காய் . . . "

"ஆமாம்... அப்போ . . ."

"ஓஹோ! நானும்கூட நிற்கிறது தான் உனக்கு . . . "

திடீரென்று ராதையின் முகம் வியர்த்துப் பளபளத்தது. போட்டோக் காமிராவின் கண்ணாடிக்கு ஒரு கணவேலை படம் பதிவு செய்ய; ராதையும் ஒரே கணத்திலே நீர் பளபளக்கும் தன் கண்கள் மூலம் தன் மனதை அவன் எதிரே பதிவு செய்தாள்.

"சும்மாச் சொன்னேன், ராதே! உன் சகவாசதோஷம் எனக்கு இப்போ 'போட்டோ ஆசை' வந்துடுத்து. என் சகவாச தோஷம் உனக்கு . . . "

இதற்குள் ராதையின் முகம் இவனுடைய ஆறுதல் மொழிகள் கேட்டு, மலர்ந்தது இதைக் கவனித்த ரகு, 'ராதே! நீ நம்ம கல்யாணப் போட்டோவைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழறதைப் பார்த்தே தெரியல்லையா எனக்கு உன் மனசு? என்னமோ சட்டுன்னு கோபம் வந்தது நீ 'ஆனா'ல்னு இழுத்ததும்! போகட்டும் உனக்கு இஷ்டமில்லை என்றால் வேண்டாம்!' என்றான்.

"இல்லை, போகலாம்."

"அரை மனசு இல்லையே!"

"இல்லை."

"சரி. கல்யாணப் போட்டோவிலே, நாம் இரண்டுபேரும் புதுசோன்னா.... எப்படியோ சம்பந்தமில்லாதவா மாதிரி நிற்கிறோம். இந்தப் போட்டோவிலே எப்படி விழணும் தெரியுமா? 'நாங்கரெண்டுபேரும் அகமுடையான் . . பெண்டாட்டிங்கிற மாதிரி கம்பீரமா நிற்கணும்!"

"உம்" என்னும்போதே சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் உதடுகளை மடக்கிக்கொண்டது ராதையின் சிறுவாய்; அதைக் கவனித்த ரகுவின் பெருவிழிகளிலே ஒளி துள்ளியது.

"ஏன்? 'சண்டை பிடிக்கிற மாதிரி நிற்கணுமா, கட்டிண்டிருக்கிற மாதிரி விழணுமா'ன்னு கேட்கிறயா போக்கிரி?"

"சீ!" ஓடிவிட்டாள் ராதை. இந்த ஓட்டத்திலே பொதிந்திருந்த இன்பம் வேறு எந்த ஓட்டத்திலே உண்டு? மின் ஓட்டத்திலே உண்டா? வானோட்டத்திலே உண்டா? நீரோட்டத்திலே உண்டா? சிறு குழந்தையின் ஓட்டத்திலே உண்டா? ராதையின் நீள் விழிகளின் ஓட்டத்திலேதான் உண்டு. வேறு எங்கும் இல்லை.

ஒருகணம் மகிழ்ச்சியே உருவாய் நின்ற ரகு, மறுகணம், ராதையைத் தொடர்ந்து சென்றான். போட்டோ விஷயமாய் அவளுக்குச் சிலக் குறிப்புகளைக் கொடுக்கணுமே! அதற்காகப் போனான்.

"ராதே! நீ கொஞ்சம் மட்டமாய் விழேன்! அப்பத்தான் நான் உனக்குக் கொஞ்சம் சரி சமானமாய் விழுவேன்!" என்று அவள் காதண்டை கூறி வந்தான்.

அன்று மாலை இருவரும் போட்டோ ஸ்டுடியோவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். போகும் வழியிலே, "இவ்வளவு ஸ்டுடியோ இருக்கே! 'பிரபா'வுக்கே தான் போகணுமா?" என்று கேட்டாள் ராதை.

"ஆமாம்! இதுதான் 'பெஸ்ட்'! ரொம்ப ஜோராய் இருக்கும் இடம்! எனக்குப் பழக்கமுள்ளவா ரொம்பப் ரொம்பப் பேர் இதிலேதான் எடுத்துக்கற வழக்கம்! நாம் என்ன மட்டம்?"

"ஆமாம்! ஆனால், ரொம்ப தடபுடல் இடம்னா வரவே பயமாயிருக்கே எனக்கு? ஆத்துலேயே எடுத்துண்டு வழக்கம்!"

"இந்த ஊருலே ஸ்டுடியோவுக்கு போய்த்தான் எடுத்துக்கறது வழக்கம்!' என்று பருத்திக்காய் வெடித்தாற்போலச் சொல்லிவிட்டு ரகு, உடனே தன் தொனியை இறக்கி, பஞ்சுப் போன்று குரலைப் பதம் படுத்திவிட்டான். "எங்கே எடுத்தாலும் நீ நன்னா விழுவே! சரியான ஆங்கிள் பார்த்து எடுத்தாத்தானே நானும் நன்னா விழுவேன், ராதே!" என்றான்; புன்னகையும் பூத்தான்.

இங்கிதம் அறிந்த ராதையும், மெல்லச் சிரித்து, "இன்னிக்கு நாம்ப நன்னா விழுந்து விழுந்து பேசிச் சண்டை பிடிக்கிறதாயிருக்கு!" என்று புகன்றாள். எனினும், ராதையின் விழிகளிலே மிரட்சி போகவில்லை. 'பிரபா'வை அணுகி உள்ளே புகும்பொழுது நாற்புறம் சுற்றி சுற்றிப் பார்த்து மருள மருள விழித்துக்கொண்டே போனாள். அப்பொழுது ஒரு தடவை அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த ரகுவே அவள் மேலே அனுதாபங்கொண்டான்.

'அசடு! எல்லோரையும்விட ஜோரா விழுவாள் இவள் தன்னம்பிக்கையில்லாமல் அவஸ்தை படறது!' என்று எண்ணமிட்டான்.

முன்னேற்பாடு இருந்தமையால், அங்கே வேலை வெகு விரைவிலே முடிந்தது. "அப்பபடி! ஒரு கண்டம் தப்பித்து!" என்று மெல்லக் கூறியவாறே வாசற்படிகளிலே இறங்கினாள் ராதை. வெளியே வந்ததும், ஒரு நிமிஷம் தயங்கி நின்றாள் அவள். ஸ்டுடியோ வாசலில் தொங்கியிருந்த பெரும் பலகையை, அதன் பெயர் பொறித்திருந்த பலகையைப் பார்த்தான்.

"ஏன், என்ன பார்க்கிறே?" என்று கேட்டான் ரகு.

"பேர் பார்த்தேன். அதிருக்கட்டும். பிரபாத். பிரகாச் அப்படின்னு வேறே ஏதாவது ஸ்டுடியோ இருக்கா இந்த ஊருலே?"

"இல்லையே! ஏன்?"

"சும்மாக் கேட்டேன். எங்கூருலே யாரோ சொன்ன நினைவு 'பிரபா'ன்னுதான் அதான் 'ப்ரா'ன்னுதான் பேர் ஆரம்பம்..."

"தெரியாது. வேறே ஏதாவது இருக்கலாம் ஸ்டுடியோ...."

"இருக்காது... உம், இருந்தாலும் இருக்கும். எப்படியானால் என்ன? எந்த ஸ்டுடியோவானா என்ன? நாம்ப நன்னா விழ வேண்டியது... எனக்கென்னவோ பயமாகத்தான் இருந்தது...."

ரகுவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது அவள் மேலே அனுதாபமும் உண்டாயிற்று "ராதே! போட்டோன்னா பேச்சு? சாதாரணமாய் அச்சுப்பிச்சுன்றுதான் போகும். 'நன்னா விழுந்திருக்கேன், அழகா விழுந்திருக்கேன்' அப்படின்னும் போகும். ஆனால், நீ என்ன, ஆனாலும் இப்படியாயிட்டே இன்னிக்கு! அப்படியென்ன பயம்? நாம்ப ரெண்டுபேரும்தான் ரொம்ப 'கிராண்டா' அழகா விழுந்திருப்போம், பாரு!" என்று கேலியும் சிரிப்புமாகச் சொன்னான்.

ராதை உடனே எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் அப்புறம் கல கலவென நிறையப் பேசிக் கொண்டே போனாள்.

அங்கே போட்டோவிலே உருவத்தை இறக்கிவிட்டபொழுதிலே, தன் மனப்பாரத்தையும் சற்று இறக்கிவிட்டு வந்திருந்தாள் போலும்.

அடுத்தவாரம் அவன் 'பிரபா' சென்று மாதிரிப்படங்கள் பார்த்து வந்தான் இரண்டு தினுசாக எடுத்திருந்ததால் இரண்டினுடைய மாதிரிப் படங்களும் அவனிடம் காட்டப்பட்டன. இரண்டுமே நன்றாயிருப்பினும், பணச்செலவை வெருவி, ஒரே படம் பொறுக்கி, அதன் ஆறு பிரதிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தான். அதற்கு அடுத்த வாரம் அந்தப் பிரதிகளைப் பெற்று வரச்சென்றான் ரகு, 'ஜோர்! ஜோர்! இரண்டு பேரும் ஜோர்!' எனக் கொம்மாளங்கொண்டது அவன் உள்ளம் பிரதிகளை வாங்கிக்கொள்ளும் பொழுது. அங்கிருந்த பல இளைஞர்களுள் ஒருவன், "'ஷோ'வில் வைக்க ஆட்சேபணையில்லையே சார்?" என வினவினான். ரகு பெருமிதம் பெருகியோட ,"ஆட்சேபணை என்ன?" என்ற சொற்களை பெருமையூடே நழுவவிட்டு வந்தான். வீடு திரும்பியதும் ராதையிடம் சொன்னான் சேதி. புகைப்படம் கண்டு அவள் உவகை பூத்தாள். ஆனால் அது காட்சியில் வைக்க அனுமதியளிக்கப்பட்டதை அவள் ரசிக்கவில்லை. "போனாப்போறது; ஆனா எல்லாரண்டையும் சொல்லிக்க வேண்டாம்!" என்றாள். 'நியாயமான பேச்சுத்தான்!' என்று ஏனோ இப்பொழுது தோன்றியது ரகுவுக்கு.

அடுத்த மாதம் ஒருநாள் சிநேகிதன் ஒருவனுடன் போகும்பொழுது, போட்டோக் கருவிகள் வாங்க 'பிரபா' விலேயே நுழைந்தான் நண்பன்; கூடவே ரகுவும் சென்றான். போட்டோக் கருவிகள் விற்பனையாகும் பகுதிக்கு நண்பன் சென்றான். ரகு 'ஷோ'வருகு வந்தான். அங்கேயிருந்தது அவன் நாடி வந்த படம்; அங்குள்ள பலர் படங்களிலும் சிறந்து விளங்கியது இவர்கள் படம்.

'எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! அவளையும் ஒருநாள் அழைத்து வந்து காட்டணும்....!'

வேறு திக்குகளிலும் அவன் பார்வை சென்றது, அந்தோ! அதென்ன? ராதைதானா? ஆமாம்! ராதை தனியாகக் காட்சியளித்தாள்; அவளுடைய தனிப்புகைப்படம் இங்கே எடுத்தது ஏது? கிடையாதே! இந்த டவுனிலே, இந்த ஸ்டூடியோவிலே அவளுடைய முதற் புகைப்படம் தன்னுடனே எடுத்துக்கொண்டது தானே? இது ராதைதானோ... .ஆம், ராதைதான்!

காட்சிக்கென மாட்டியிருந்த பல பெண்களின் படங்களுள் ராதையின் படமும் இருந்தது. பெரிய அளவில் இருந்த படம்; வேறு பல பெண்களின் படங்கள் பலவித வேலைப்பாடுகளுடனும் நிறங்களுடனும் விளங்கின. எனினும் ரகுவின் கண்களுக்கு ராதைதான் தென்பட்டாள், அனற்போல.

நண்பனை அழைத்து அக்கிரமத்தைச் சொல்லவும் கூசினான். ஸ்டூடியோக்காரர்களைக் கேட்கவும் துணிவு எழவில்லை. வீடு மீண்ட அவன் ராதையிடமும் இந்த விஷயம் தெரிவிக்கவில்லை. இந்தச் செய்தியை அவள் பதைபதைப்புடன் வரவேற்பாள் என்று அவன் மனம் சொன்னது. அன்றொரு நாள் ராதை பேச்சுவாக்கிலே "வர வர எனக்குப் போட்டோவே பிடிக்காமற்போய்விடும் போலிருக்கு! அதுலேதான் எத்தனை தகிடுத்தத்தம்!"என்றாளே?

இந்த நினைப்பு அவன் நாவைக் கட்டுப்படுத்தியது. நிலத்தினுள்ளேயிருக்கும் விதை வெளியே உருவமுடன் வளர, மேலேயிருந்தல்லவா, வெளியேயிருந்தேயல்லவா நீரும் வெளிச்சமும் வரவேண்டும்?

ரகுவின் மனதுக்குள்ளேயிருந்த விஷயத்தை வெளிக்கிளப்ப இப்பொழுது கிருஷ்ணசாமி என்பார் வந்தார். நெருங்கிய பழக்கமில்லாத அவர், பெரிய மனுஷர் அவர், அன்று தன்னை நாடி வந்தது பற்றி முதலில் மகிழ்ந்த ரகு, சற்று பொறுத்து அவள் வருகையைக் குறித்துக் கவன்றான். பேசுகையிலேயே அவர் கண்கள் நாற்புற சுவர்மீதும் பதிந்து சுழன்று வருவதைக் கவனித்தான் ரகு. அவருடைய பார்வையிலேயே, அவர் வருகையின் நெடியை ஐயுற்று, கொசுப் போல ஒரு நிலையை அடைந்துவிட்டான் ரகு. திருமணப் போட்டோவினருகு வந்தபோது அவர் பார்வை கூர்மையாகி, புருவங்கள் உயர்ந்ததைக் கண்டான். துணுக்கென்றது அவனுக்கு. இரண்டு நாளாக அவனுக்குந்தான் போட்டோ நினைப்பாச்சே!

குபிர் என்று அவர் "என்னப்பா! ரகுபதி! நீங்கள் இருவருமாக எடுத்துக்கொண்ட போட்டோ வேறு கிடையாதா?' என்று கேட்டார்.

"உம்? உம்?..... உண்டே! இருக்கு?"

"எங்கேயிருக்கு?"

"அடுத்த ரூம்லே."

"எடுத்துண்டுவா, பார்க்கலாம்."

ரகு அதை எடுத்து வருவதற்கும் ராதை காப்பி டம்ளர் சகிதம் வருவதற்கும் தோதாயிருந்தது.

"இவளுக்குத் தெரிந்துபோகும்படி பேச்சு வந்துவிடுமோ?" என்று பயந்து போனான் ரகு.

'இவளும் இருப்பதாலாவது இவர் வேறு எதுவும் பேசாமல் இருக்கமாட்டாரா?' என நைப்பாசையுடன் ஏங்கினான்.

போட்டோ நெகட்டிவ் இருக்குமே- அந்த நிலையில் இருந்தது அவன் உள்ளம், பயங்கரமும் விகாரமும் உற்று.

காப்பி வந்ததும் ராதையும் அவரும் நாலு வார்த்தை, கொஞ்ச நேரம் பேசினார்கள். பிறகு ராதை போய்விட்டாள் சமையலறைக்கு.

'என்ன அம்பலப்படப் போகிறதோ!' எனக் காத்து இருந்தான் ரகு.

"உம், நன்னாயிருக்கே! பேஷ்! எங்கே, 'பிரபா'விலே எடுத்தா?"

"ஆமாம்."

"சரி, கொண்டுபோய்வச்சூடு! ராதை 'எக்ஸலண்ட்!"

அவரிடம் படத்தை வாங்கி உள்ளே எடுத்துப்போன ரகு, 'இத்துடன் விட்டதே பேச்சு!" என அகமகிழ்ந்து அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டு வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான் ரகு. அப்போது?

'போட்டோ எடுத்தாச்சு!' என்று எண்ணி அசந்துகொள்ளும் சமயம் ஸ்விட்ச் நகர்ந்தால் எப்படியிருக்கும்?

இப்போது கிருஷ்ணசாமி கேட்டுவிட்டார்.

"ஏன் ரகுபதி! உனக்குத் தெரியுமோ 'பிரபா' ஸ்டுடியோவிலே!"

"என்ன அங்கே! எனக்கு யாரையும் தெரியாதே அங்கே!"

"அங்கே ஷோவிலே உங்கள் படம் அமர்களப்படுத்தி வச்சிருக்கே! அதுதானப்பா கேட்கிறேன்."

"உம்?"

"ஆமாப்பா! இதோ போட்டோ..... அங்கேயிருக்கு ஷோவில்! அதுவானாலும் போறது.... அவள் படத்தை என்ன, அப்படி, விளம்பரப்படம் மாதிரி மாட்டி வச்சிருக்கு! எனக்குத் திடுக்கிட்டுப் போச்சப்பா!'

"எப்போ பார்த்தேள் சார்?"

"நேத்துப் போனேனப்பா குழந்தையின் படம் ஒன்று பெரிசு பண்ண! அப்போ!..... ஒரு வேளை உங்கள் அனுமதியிருக்குமோன்னு, அங்கேயே மேற்கொண்டு கேட்கல்லே! உன்னண்டை கேட்க இப்போ வந்தேன்'.

"நிஜமாவா, மாமா? என் படமா அப்படி மாட்டியிருக்கு! இருக்காதே! தனிப்போட்டோ எடுக்கல்லையே?" என்று கேட்டவாறே வந்துவிட்டாள் ராதை.

சற்றுத் தயங்கினார் நண்பர், மேலே பேச. எனினும் சமாளித்துக்கொண்டுவிட்டார்.

"இல்லைம்மா! உன் போட்டோதான். இந்த இரண்டுபேர் இருக்கிற போட்டோவிலிருந்து பிரித்து எடுத்ததாகவும் தெரியல்லை..... ஆனாலும் அது உன் படம்தான். நானும் காரணமில்லாமல் சந்தேகப்படல்லே! அதையும் சொன்னால்தானே பாவம் உனக்கு நம்பிக்கை வரும்?'

"என்ன?"

"ஆமாம்மா! உனக்குத் தெரியுமோ என்னமோ.... நாராயணன்னு ஒரு பையன்.... உன்னைக் கொடுக்கிறது என்று முதலிலே உங்கள் ஊரில் பேச்சு இருந்தது . . . "

இந்த சமயம், இயற்கையாக எழுந்த உந்தலினால் ரகு ராதையின் முகத்தை நோக்கிவிட்டு, கண்களைத் தாழ்த்திவிட்டான். அவள் முகத்தையும் நடித்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

கிருஷ்ணசாமி பேச்சுத் தொடர்ந்தது.

"அவன் எனக்குத் தூர உறவுப் பையன்தான். அவன் இருக்கான் 'பிரபா'வுலே. இப்படி ஏதாவது செஞ்சிருக்கலாம்னு தோன்றது எனக்கு . . . "

"நான் இதுக்குத்தானே அப்பவே . . . " என ஆரம்பித்த ராதை, விம்ம ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

ரகுவும் கிருஷ்ணசாமியும் மனமயாந்தனர்.

"அழக்ககூடாதும்மா! சிலதுகள் இதுக்கெல்லாம் பெருமைப்படுங்கள். நீ மட்டும் இதுமாதிரி வைக்க சம்மதிச்சு இருக்கமாட்டாய்னுதான் சந்தேகப்பட்டு வந்தேனாக்கும்.... போய் இனிமேல் கவனிக்கிறேன்..."

கிருஷ்ணசாமி எழுந்தார். ரகுவும் எழுந்து நின்று "இப்பப் போகலாம், நானும் வரேன் சார்....." என்றான். மனச்சமாதானம் அடையுமாறு ராதையிடம் கனிவுமொழி கூறிவிட்டு இருவரும் புறப்பட்டார்கள். காரியம் ஓடாமல் வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாக உலாவிக்கொண்டு இருந்த ராதை, காலடியோசை கேட்டு, குடுகுடென்று வாசலுக்கு வந்தாள். உரிமையுடன் உள்ளே வந்துவிட்டான் ஒருவன். நாராயணன் அவன்.

"நீங்களா?...... வாங்கோ!" என்றாள் ராதை கலவரமுடனே.

"ஆமாம். நான்தான்! அவனில்லையோ?"

"அவர்.... இப்பத்தான் போனார். உங்களைப் பார்க்கத்தான் . . . "

"என்னைப் பார்க்கவா? அவனுக்கு என்னைத் தெரியாதே?"

"உங்களுக்குச் சொந்தமாமே கிருஷ்ணசாமி மாமா....."

"ஓஹோ... அதானா இரண்டு பேருமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்?... என்னைப் பார்க்கத்தானா?...."

"ஆமாம்."

"என்னைப் பார்க்கங்கிறது தெரியாது..... அது போனாப் போறது நான் உன்னைப் பார்க்கத்தானே அவன் இல்லாத சமயம் வந்தேன்."

"ஐயோ, பின்னே அவர் இருக்காரா என்று கேட்டேளே!"

"உம், கேட்டேன் வெறுமனே...."

"அச்சச்சோ....."

"பயப்படாதே.... உன்னை விழுங்கிடமாட்டேன்... ஒரு விஷயம் சொல்ல வந்தேன்."

"போட்டோ விஷயமா?"

"எப்படித் தெரியும் உனக்கு?....."

"தெரியும்...."

"என் மனசு இன்னுங்கூட உனக்குப் பரிச்சயம்தான்னு நன்னா தெரியறது, ராதே."

"ஐயோ அதில்லை.... கிருஷ்ணசாமி மாமா சொல்லித்தான் தெரியும்...."

"சரி, எப்படியோ தெரியுமோன்னோ? நான் உன் போட்டோவை, ஆத்திரந்தீர தனியா எடுத்து ஷோவிலே வச்சூட்டேன்! . . . "

"எதுலே தனியா எடுத்தேள்!"

"உங்கள் இரண்டு பேர் போட்டோவிலிருந்துதான்! ஒரு 'ப்ருப்' வேண்டாம்னான் உன் 'ஹஸ்பெண்டு'. அது எனக்கு உபயோகப்பட்டுது இரண்டு பேருமாயிருக்கிறதை ஷோவில் வைக்க ஆக்ஷேபனையில்லைன்னான்.... நான் இதற்கும் துணிஞ்சுட்டேன்..."

"அக்ரமமில்லையா?"

"என்ன அக்ரமம்? நான் கஷ்டப்பட்டு, அந்த ஒரே ஒரு மாந்தோப்பு க்ரூப் போட்டோவிலிருந்து நம்ப இரண்டு பேர் படமும் வெட்டி எடுத்து சேர்த்து ஒட்டி பெரிசு பண்ணி காத்துக் கிடந்து உன்னை வழி மறிச்சு கையிலே கொடுத்தேனே.... அதை ரொம்ப அலக்ஷ்யமா கிழிச்சுப் போட்டாயே, அது அக்கிரமமில்லை! நீ அத்தனை துணிஞ்சபொழுது, நான் மட்டும் இதுக்குப் பயப்படுவேனா?... எனக்கு அந்த ஆத்திரம் தீரல்லே! உன்னை என்னோடு போட்டோவிலே சேர்த்தது போச்சு.... ஆனால் உன்னை அவனிடமிருந்து பிரித்துப் பிரங்கப்படுத்தினதே திருப்தி . . . "

"அது பிரயோஜனமில்லே! அவர் போட்டோவோடு இன்னொரு பெண்ணோட போட்டோவைப் பிணைச்சாலாவது கொஞ்சம் அர்த்தமுண்டு... ஆனால்... இதனாலெல்லாம் எங்கள் உறவுவிட்டுப் போயிடாது...

"ஓஹோ!"

"ஆமாம்.... பின்னே?.....ஆனால் கூட என் தனிப்படத்தை ஸ்டுடியோ மானேஜரிடம் சொல்லி எடுத்துடறதாகத்தான் உத்தேசம் . . . "

"எடுக்கலாம்... ஆனால் என் புகை_யற மனசை இப்படி ஒரு மாசகாலமானது திருப்திபடுத்தியாச்சே, அது போதும். இப்போதைக்கு இன்றும் புகையறதுதான். ஆனால் கொஞ்ச நாள் கழித்துத்தான் உருவெடுக்கும்"

"புகைப்படமாகவே வா?"

குறு குறுப்புடன் சட்டென அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான் நாராயணன். இத்தனை நேரம் தன்னைப் பற்றியே ஆவேசமுடன் பேசி வந்தவன் அவள் முகத்தை உறுத்து நோக்கவில்லை.

"என்ன? புகைப்படம்! சரியாயிருக்கே வார்த்தை! நீ கெட்டிக்காரிதானே ராதை!' என்றான் உரத்து. பிறகு, தணிந்த குரலில், "ராதே! நமக்குக் கல்யாணம் பண்ணலாம்னு பெரியவா நினைச்சிண்டிருந்த நாளிலே நாம் ரொம்பப் பேசினதேயில்லை. கல்யாணப் பேச்சு நின்னப்புறம், பேசணும்னு எனக்கு ஆசை.... ஆனால் நீ மறைஞ்சு மறைஞ்சு போவாய், இத்தனை வருஷப் பழக்கத்துலே நாம் இப்பத்தான் நிறைய 'பேசியிருக்கோம்".

ராதை பேசவுமில்லை. பா_ர்க்கவுமில்லை. ஆனால் அவன் அதைக் கவனிக்கவில்லை. கடுங்கோடையிலும் வளராமல், வளர, தனக்குப் பனிக்கட்டிகளை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஜீவநதி போல, நாராயணனின் மதியும் ஜீவ மதியாகி, ராதையின் சொற்பொறிகளைக் கேட்டுக் கலங்கிவிடாமல், அவளுடைய உறைந்துபோன எண்ணம், பனிக்கட்டிபோல, உறுதியும் தூய்மையுமே, நிறைந்ததனாலும் தற்போது மோனம் சாதிப்பதையே பயன்படுத்திக் கொண்டுவிட்டது - வார்த்தைகளை ஓடவிட்டது.

"உனக்குக் கல்யாணம்னு தெரிஞ்சதும் நான் எப்படியெல்லாம் வேதனைப்பட்டேன் தெரியுமா? நமக்கு இரண்டு பேருக்கும் கல்யாணமானால் என் கைக் காமிராவை வேறே யாரிடம் கொடுத்து நம் கல்யாணப் போட்டோக்களை தினுசு தினுசாக எடுக்கச் சொல்வது என்று முதலில் கவலைப்பட்டுண்டிருந்தேன். அதற்கப்புறம் உனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது என்று தெரிந்ததும் எனக்கு, அந்தச் சமயத்திலே கல்யாணத்துக்கு வந்து, முகூர்த்த சமயம் அவனைத் தரதரன்னு வெளியிலே இழுத்து, நான் வந்து உன்னண்டை நின்னுண்டு, அவன் கையிலேயே காமிராவைக் கொடுத்து நம்மை போட்டோ பிடிக்கச் சொல்லணும்னு ஆத்திரமாய் வந்தது... என்றான் நாராயணன்.

"அவருக்குப் பாவம்... போட்டோ விஷயமே தெரியாது!" என்றாள் மெல்ல ராதை, இப்போது.

"பாவம், என்ன பாவம்! நான் கஷ்டப்பட்டு ஜோடி சேர்த்த படத்தை கிழிச்சுப் போட்டாயே!.....பாவப்பட்டாயா?"

"பாவப்பட்டிருந்தால்தான் பாவம்! அப்போ எங்கள் கல்யாணம் நடந்தாச்சு! எங்களிருவரையும் எல்லோரும் ஜோடி சேர்ந்திருக்காளே . . அதைப் பிரிக்கப் பார்க்கிறேளே... உங்களுக்கு என்ன உரிமை?"

துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு அவனைத் திகைக்கச் செய்யணுமென்றே பேசிய ராதையின் சொற் கதிர்களின் தகிப்பு, நாராயணனின் பாதங்களையும் சுட்டது.

"உரிமை பறிபோன புகைச்சல்தான். நான் வரேன் ராதை!" எனக் கூறிவிட்டு அவன் கிளம்பிவிட்டான்.

சூரியனைப்போலவே ராதையும், கடமையுணர்ச்சி மேல்நோக்கி நிற்க, அனுதாப உணர்ச்சி குறைந்து காண மெல்ல, தலையை சுவரில் சாய்த்தவாறு நின்றாள்.

திடீரென்று வாசற்புறம் சலனம். வாயிற்படி இறங்கிக்கொண்டிருந்த நாராயணனை, இரண்டு புருஷக் கரங்கள் தோள் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தின.... ராதை பார்த்தாள்... ஆ....அது ரகு!

"வாப்பா, உள்ளே!" ரகு நாராயணனை உள்ளே அழைத்து வந்துவிட்டான்!

"ராதை! நான் இவரைப் பார்க்கத்தானே கிளம்பினேன். வழியிலே மாமாவுக்கு வேறொரு எங்கேஜ்மெண்ட் நினைவு வந்தது..... அதனாலே நான் திரும்பிவிட்டேன். சீக்கிரமாகவே! இங்கே வந்ததே நல்லதாப் போச்சு!" என்றான் மனைவியிடம்.

கலங்கி விழித்து ராதை, "சரி, போங்களேன்!" என்று சொல்லிவிட்டு நகரப் பார்த்தாள்.

"ராதே உங்களூர் மாந்தோப்புப் போட்டோவில் இவர் இருக்கார் போலிருக்கு! இல்லையோ?" என்று யோசிப்பவன்போல கேட்ட ரகு, "எங்கே, அதைக் கொண்டு வா, பார்க்கலாம்!" என்றான்.

"இப்போ இல்லையே அது!"

"உம், இருக்கும், உன் ஆல்பம்லே! நினைவில்லையா? ஆல்பமையே எடுத்துண்டுவாயேன்..... போ....."

அவன் பேச்சைக் கேட்பதுதான் அப்போது உசிதம்போல் எண்ணிய ராதை, போனாள்.

"எப்போ பார்த்தேள் சார் நாராயணன்? .... இவளுக்குப் போட்டோ ஆர்வம் ரொம்ப . . . அதற்கு நான் நேர்விரோதம் . . .ஆனால் இப்போது இரண்டுபேர் மனசும் பரஸ்பரம் மாறிவரது . . . "

அதற்குள் ராதை ஆல்பம் கொணர்ந்து தந்தாள். அதைத் திறந்து ஒரு படம் கிழித்தான் ரகு. "சார், இந்த மாந்தோப்பு க்ரூப் போட்டோவை எடுத்துண்டு போகணும் நீங்கள். முந்தி இவள் கிழிச்சுப்போட்டாளே அந்த மாதிரிப் படம் ஒன்றைத் தயார் செய்து நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளணும்..... எனக்கு ஒரு காப்பி தர முடியுமானாலும் ஆக்ஷேபணையில்லை... அசட்டுத் தனமாய் அவள் கிழித்துவிட்டதற்கு.... மன்னிக்க வேண்டும்..." என்று கூறி படத்தை நீட்டினான் நாராயணனிடம்.

"என்ன, இப்படிச் சொல்றேள்!" என்று கேட்டு புருவங்களைச் சுளித்தாள் ராதை. நாராயணன் திகைத்துப் போயிருந்தான்.

"ஏன், சொல்லக்கூடாதா? நீ அவர் மனசிலே இருக்கும்பொழுது, போட்டோலே அவர்கூட இருக்கக்கூடாதா? அவர் மட்டும் அதை தனக்காக தனியாய், தன் ஆத்மதிருப்திக்காக வைத்திருக்கப் போகிறார். இருக்கட்டுமே! அவருக்கு ஒரு கல்யாணம் என்று ஆகிவிட்டால் தன்னாலே அவரே அதைக் கிழித்துப் போட்டுவிடுவார். அதுவரைக்கும் அவர் மனதிலே புகைச்சல் இருப்பானேன்? இந்தப் புகைப்படம் அந்தப் புகைச்சலைத் தணிக்கட்டுமே!"

இத்தனை நேரமும் புகைப்படத்திற்கு நிற்பவனாக இருந்த நாராயணன் துடிப்புடன் எழுந்தான்.

"சார்! நீங்கள் 'டிராமா' மாதிரி நடத்துகிறீர்கள், நடிக்கிறீர்கள்.... எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை உங்கள் இருவரையும் பார்த்து.... ராதையும் கலங்காமல் சொன்னாள். உங்கள் படத்தை வேறொரு பெண் படத்துடன் பிணைத்து வைத்தால்தான் பிரயோசனம் உண்டாம் எனக்கு... அப்படியும் ஒன்றும் மோசமாகிவிடாதாம்.... உங்கள் இருவருக்கும் உள்ளூர அன்பே கிடையாதோ .... அல்லது மிதமிஞ்சிய, அளவு கடந்த அன்போ புரியவில்லை! நான் வருகிறேன்!"

இலையுதிர் காலத்திலே தானாகவே இலைகளை யுதிர்த்து வியப்புக்கும் அனுதாபத்துக்கும் இலக்காகி நிற்கும் வெற்று மரத்தின் நிலையிலே, நாராயணன், அவர்கள் கண் முன்னே ஒரு கணம் காட்சியளித்தான். அவனுக்கும் புது வாழ்வு உண்டு என்ற ஆறுதல் ரகுவுக்கும் ராதைக்கும் லேசாத் தோன்றியது.

நாராயணன் போய்விட்டான். ராதை அலண்டுபோய் உட்கார்ந்துவிட்டாள். மூன்றாம் மனுஷன் இல்லாத நிலையிலே கணவனிடமிருந்து என்ன ஏச்சுப் பேச்சுப் பாயுமோ?

"ராதே!" என மெல்ல அழைத்தவாறே மனைவி பக்கம் திரும்பினான் ரகு.

"டாண்டான்னு ஆணி அறைந்த மாதிரி பேசிப் பதில்கொடுத்து அவனை மாட்டிவச்சூட்டயே... நீ கடைசியிலே பேசினதை அப்படியே பொன்னோலையில், பொன்னெழுத்துக்களால் பொறித்து, பொற்சட்டமிட்டு... உம். சுவரிலே மாட்ட வேண்டும், ராதே!' என்றான்.

"அப்போ எப்படியிருக்கும்..... ரொம்ப மிதமிஞ்சின சமத்தா, தியாகமா, பேசினேளே அப்படியிருக்கும்!" என மெல்ல முணுமுணுத்தாள் ராதை. ஆனால் அவள் முகம் அமைதியைத்தான் புலப்படுத்திற்று.

"ஏன்? நான் சொன்னதுதான் சரி ராதை! சில சில விஷயங்களை என்னால் ஊகிக்க முடியாது!"

ராதை கணவனைச் சட்டென ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்....'என் மனசைவிட உங்கள் மனசுதான் நல்ல மனசு.' என்று கூறத் துடித்தது அவள் நெஞ்சம். ஆனால் அவள் சொன்னது வேறு.... "நீங்கள் என்னமோ திடீர்னு ஓரொரு சமயம் பேசறதைப் பார்த்தால் பயங்கரமாய் பயப்படறமாதிரி தான் இருக்கு.... ஆனால் உடனே சட்டுனு வித்தியாசப்பட்டுறது பேச்சு.... உங்கள் மனசை எப்படி போட்டோ பிடிக்கிறது?.... உங்கள் மனசே போட்டோ நெகடிவ் மாதிரியும், போட்டோ காப்பி மாதிரியும் இருக்கே...." என்றாள் முறுவல்காட்டி.

"அதெல்லாம் நாராயணன் போட்டோ பிடிச்சாச்சம்மா, என் மனசை!..... அதிருக்கட்டும் ராதே..... உன் மனசு?....நீ அவனைப் பண்ணின்டு, நானே உன்னண்டை இந்த மாதிரி வந்திருந்தால், எனக்கும் இந்த பெப்பேதானே? நினைச்சால் பயமாயிருக்குடிம்மா!"

"பின்னே என்னவாம்?" ராதை ஓடிவிட்டாள். இங்கே ரகுவின் கண் முன்னின்று ஓடின ராதை, அங்கே நாராயணன் மனதிலிருந்தும் ஓடினாள். இங்கே மறுவினாடி கணவனுடனே இணைந்துபோன அவள், அங்கேயும், நாராயணனின் தெளிந்த மனதிலும், கணவனுடனே இணைந்தவாறே தோன்றினாள்.

நாராயணனின் மனச்சாட்சி இட்ட சட்டத்தினிடையே பதிந்து போய், அவன் உள்ளத்திலே கணவனுடனே கொலுவமர்ந்தாள்.

'ரகுபதி, ராதை இருவரும் இருக்கும் போட்டோ ஒன்று வைத்துக் கொண்டு போற்ற வேணும்!' என்ற ஆசை இப்பொழுது மூண்டது அவன் நெஞ்சிலே அவனுடைய ஆசை புகையவில்லை. எளிதிலே கனிந்தது.

****

(சுதேசமித்திரன், ஏப்ரல் 30, 1950)